

ОТЕЦЬ ІГОР ЦАР

НАШ УКРАЇНСЬКИЙ МИКОЛАЙ-ЧУДОТВОРЕЦЬ

1994р.

(3 нагоди 110-ліття від дня народження)

Мої дорогенькі! Яке то велике щастя від Бога народитися українцем! Це – дар Творця Вселенної, за який треба вічно дякувати. Наша українська земля – це неначе казка, а кращого неба в світі нема. Люди ж працьовиті, щирі, доброзичливі та надзвичайно побожні. Ніколи не були окупантами і нікого в ярмі не тримали. До всіх цих рідкісних дарів Божих, Господь дав Україні ще й пречудовий, вишиваний і предорогоцінний Хрест... Це знак особливішої Божої любови до нашого страждального народу. Адже бути католиком східного обряду, то треба вважати себе жертвою задосить учинення Божої справедливости за гріх і гріхи роздору.

Українці – це народ, обраний Богом в другому тисячолітті Нового Завіту, що мужньо несе важкий хрест на Голготу, прославляючи свого Творця і його Пречисту Матір – Діву Марію. Україна володіє найкращими родючими землями на всій земній кулі й займає стратегічно важливе місце між Європою і Азією. За Божим провидінням якраз не хто інший, а саме Україна має спричинитися до святого з'єднання Церков – Православної та Католицької. Про це свідчать пророчі висловлювання багатьох Римських Архиєреїв протягом останніх віків, де сказано: “Через вас, дорогі українці, ми надіємося повернути Схід до світла католицької віри, до єдності й любови між Церквами!” Ось таке найвище завдання покладено на могутні плечі нашого працьовитого народу. А тому в серці кожного свідомого українця-християнина горить бажання принести Богові милу жертву на вівтар Святої Унії. Одні несуть молитву від щирого серця, другі дають на службу Богу, а треті – щонайдорожче – з серця кров і любов, все Тобі, Ісусе милий і кохана Україно!

Одним з таких героїв цієї найвищої ідеї в нашому столітті був єпископ-ісповідник Української Католицької Церкви Миколай Чарнецький. Цей праведник народився 14 грудня 1884 року в с. Семаківці біля Городенки, що на Івано-Франківщині, в багатодітній убогій родині Олекси і Параски Чарнецьких. Однак, за Божим провидінням маленькому Миколаєві було суджено стати великим сподвижником Святої Унії. Скінчивши гімназію та семінарію в Івано-Франківську, був рукоположений на священника 2 жовтня 1909 року єпископом Григорієм Хомишиним і скерований на вищі студії до Риму. Ось там, на чужині, в далекій Італії і зрозумів наш святець всю красу українсько-візантійського східного обряду. В Римі о.Миколай захистив два докторати з філософії і богослов'я, одночасно провадив суворе аскетичне життя. По завершенні навчання повернувся до Івано-Франківська, де був духівником і професором догматики в семінарії. Під час війни відважно рятував людські душі, наражаючись на небезпеку зараження тифом і таки захворів, але, маючи сильний організм, вижив. У 1919 році їде у Львів, де вступає до Чину Найсвятішого Избавителя (о.о.Редemptористів). Його погляд звернений на Схід України – до православних братів, а душа рветься до місійної праці. У всьому старався наслідувати св. священномученика Йосафата, щоб повернути єдність в українському народі.

В 1926 році о.Миколай переїхав на Волинь, де провадив вдалу й активну місійну працю. Заохочував вірних часто сповідатися й причащатися, а святість його життя

пригортала людей до УГКЦ. Свята Унія стала цілющим джерелом для православних братів і сестер серед пустелі безбожництва й насильства з боку окупантів. Народ горнувся біля нашого праведника та його сподвижників. У с. Колодяжному рідний брат Лесі Українки був найбільшим активістом і жертводавцем УГКЦ. Він безмежно радів, що на Волині відроджується віра батьків. За короткий час УГКЦ вже налічувала 20 тисяч вірних. Розгорталось широке поле праці. Вселенський Архієрей Папа Пій XI пильно стежив за розвитком подій у страждальній Україні. Він був твердо переконаний, як і його попередники, що тільки українці, тільки Свята Унія може виконати Божий план з'єднання Церков, щоби всі були одно. А тому призначає ієромонаха Миколая Чарнецького, якого особисто добре знав і поважав, Апостольським Візитатором для українців Волині, Підляшшя і Полісся. Архієрейські свячення відбулися 2 лютого 1931 року в Римі, у церкві св. Альфонса, перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі. Тяжкий хрест випав на долю Владики Миколая. Йому прийшлося бути пастирем Церкви в умовах страшних знущань над українським народом з боку різних окупантів тих часів. Наша рідна ненька-Україна переповнила свою чашу гірких страждань і терпінь, бо аж сім мечів болю прошило її серце. Свята Унія на Волині народила страдальців-мучеників за католицьку церкву. Це колишні православні священники, які кров'ю засвідчили свою вірність апостольському престолу. Серед них – ректор духовної семінарії в Кременці о. Петро Табинський і парох Ксенофонт Керта. Вони загинули в сибірських тюрмах як в'язні-ісповідники. Також монахи Почаївської Лаври: о. Серафим Ярославич – живцем спалений червоними партизанами в дерев'яній церкві с. Жабче біля Луцька; о. Микита Денисевич, убитий в с. Туговичі біля Сарн, і о. дякон Авім Ковальчук, отруєний у Львові. Всі вони були духовними дітьми Владики Миколая. Ці імена повинні бути вписані в історію УГКЦ золотими літерами.

Незважаючи на те, що Ватикан надав Владиці Чарнецькому дипломатичний паспорт, на нього був вчинений замах агентом польської поліції. Чудом лишився живий, але переслідування продовжувались. Появилась страшна тюрма для українців – Береза Каргузька. Туди кидали не тільки патріотів свого народу, а й священників УГКЦ. Щоб перешкодити справі Святої Унії на цих теренах, лукаві вороги вирішили позбавити Кир Миколая його найкращого помічника – о. Василя Величковського. Погрожуючи тюрмою, змусили о. Василя повернутися до Галичини. Це був один з найкращих синів Церкви й України, майбутній єпископ-ісповідник. Його прозвали чемпіоном за неперевершені полум'яні проповіді зі сльозами на очах і до нестями ревну місійну працю на Божій ниві. Ось з таким відважним сподвижником прийшлося розстатися Владиці Чарнецькому і далі провадити місійну працю на Волинських землях.

У 1939 році Владика Миколай, Микита Будка та Митрополит Андрей Шептицький висвятили на єпископа Йосипа Сліпого – майбутнього Патріярха-ісповідника. Почалася війна і вже німці змусили Кир Миколая повернутися до Галичини. Їм також не подобалося відродження УГКЦ, яке несло з собою правдиву духовну свободу та національну свідомість. Прийшли більшовики й відправили нашого праведника до страшних сибірських концтаборів майже на 12 років. Але і в тюрмі Владика Миколай потайки сповідав і правив Служби Божі. Тяжка праця в кузні знищила його здоров'я і він став невиліковно хворим – не міг ходити. З цієї причини його й випустили з тюрми. Очевидці розказують, що всі тортури й знущання Владика Миколай зносив терпеливо, без нарікань, молився за своїх кривдників. Один з його товаришів у тюрмі

оповідає, що коли молився єпископ Чарнецький, то його голову оточував світляний німб.

Повернувшись в Україну, Владика Миколай найперше зайшов до сестер св. Вінкентія, які за ним доглядали до самої смерті. Побачивши єпископа в такому вигляді, сестри заплакали. Кир Миколай каже: *“Не плачте, а йдемо до каплиці і заспіваємо Тебе, Бога, хвалимо!”* У Львові Владика зумів тайно висвятити біля 50 священників. Перед смертю всіх благословляв, а останніми словами було зітхання до Матері Божої. Помер о дев'ятій годині вечора другого квітня 1959 року, на 75-му році життя, 50-му священства та 40-му монашого подвигу. І полинула його душа в небесні простори по вічну нагороду. На небі засяяла ще одна українська зоря – святого і праведного життя Владика Миколая Чарнецького.

Поховали Кир Миколая у Львові, на цвинтарі по вул. Кульпарківській, а в 1969 році перенесли його тлінні останки на Личаківський цвинтар. Відразу ж після смерті почалося велике паломництво до його гробу, яке триває і по сьогоднішній день. Приходять усі стружені й обтяжені цього світу. Люди просять його заступництва перед Богом і одержують надзвичайні ласки. Саме в той час, коли вже медицина безсила і вичерпані всі людські засоби порятунку, за молитвою до Владика Миколая стаються неймовірні чуда-оздоровлення. Вже відомо понад 50 таких випадків. Щоб потрапити на гріб Чарнецького, треба йти від могили Володимира Івасюка по центральній алеї ще 300 кроків. Тоді з лівої сторони буде видно величезний старовинний український хрест. На гробі завжди є свіжі квіти і горять свічки. Багато людей роками, щонайменше раз на тиждень, в будь-яку погоду ходять молитися на могилу Чарнецького. Поручають себе і свої родини його опіці й заступництву. А скільки душ спаслося через молитву до нашого небесного покровителя і дістали в житті кращу долю. Однак, найбільше чудо – це вихід нашої Церкви з підпілля.

Подаємо опис чудесних оздоровлень і надзвичайних випадків за посередництвом молитви до Владика Миколая Чарнецького.

1. Отець Ігор Цар, 1958 р.н., м. Львів

Вперше на гріб Владика Миколая Чарнецького я прийшов помолитися в 1988 році. Причиною була тяжка хвороба ноги, яка почалася в армії. Треба було негайно робити складну операцію. Про чуда, які діялися на гробі, я чув від добродія Зиновія Маркевича. Він подарував мені трошки землі, взятої з могили Чарнецького, і порадив до нього молитися. Знайшлися добрі люди з Самбора, які мене завели на гріб Владика. Прийшли ми туди і стали на коліна, щоб помолитися. Раптом, під час молитви, я відчув велику ласку Божу, яка тиснула мене згори так, що я аж втягнув шию в плечі і думав, що мене цілого притисне до землі. То був блаженний стан захоплення, і я просив у Владика Миколая оздоровлення, аби могли служити Богові й нашій страждальній Україні. Три дні я сам собі не вірив, що мене вже більше не болить нога, а на четвертий день – таки закричав від радості, бо сталося чудо! З того часу я став завжди, принаймі раз на тиждень, ходити молитися на гріб Чарнецького та заохочувати інших, щоб молилися до нашого українського Миколая-Чудотворця.

2. У лютому 1992 року, в четвер, о 10 годині ранку я молився на гробі Чарнецького за здоров'я Марії Косарчин з Кам'янця-Подільського. Було багато снігу, сильний мороз. Я поручив Марію заступництву Владика Миколая. Коли ж приїхав до Кам'янця, то довідався, що якраз о 10 годині в четвер мали зробити їй складну операцію. Але раптом лікар відмінив операцію і переніс на наступний день. Коли

Марія вже була на операційному столі, то виявилось, що тяжка хвороба щезла. Лікарі були дуже вражені тим і визнали, що сталося чудесне оздоровлення.

3. У січні 1994 року в Кам'янці-Подільському до мене підійшла жінка і сказала, що в лікарні помирає її знайома. Народила дитину з допомогою кесаревого розтину і занесли їй інфекцію. Після того вже зробили одну операцію, але нічого не помагає. Будуть робити другу і зараз вона лежить під крапельницею в дуже тяжкому стані. Всі вже втратили надію на її порятунок. Вона ніколи не сповідалася, але дала згоду, щоб прийшов священник. Беру Святи Тайни і йду до лікарні. З палати виходить її чоловік і кричить до мене: “Геть звідси! Ми не потребуємо священника”. Стою і бачу, що біда, бо може душа пропасти. Від його крику я закрити очі і теж в душі, як закричу: “Отче Миколаю Чарнецький – рятуй, допоможи спасти душу!” Перед очима став образ Владики Миколая і я змовив одне “Богородице Діво”. Відкриваю очі і бачу, що чоловік потрошки заспокоюється. А згодом пішов до жінки в палату, поговорив з нею і дав згоду, щоб я зайшов. На моїх очах з вовка перемінився на ягнятко. Я зайшов у палату і побачив ледве живу людину. Щасливо виконав всі треби. Сталося неймовірне чудо! Через декілька днів цю жінку виписали з лікарні. У всьому завдячую могутньому заступництву Владики Миколая.

4. У березні 1994 року я пішов молитися на гріб до свого покровителя Миколая Чарнецького. На цвинтарі до мене підійшов старенький чоловік з палицею, кульгаючи на ногу. В розмові я розказав йому про чуда, які стаються за посередництвом Владики Миколая і запропонував йому піти зі мною помолитися. Ми відмовили молитву за його здоров'я і він пішов помаленьку додому. Через якийсь час на трамвайній зупинці підбігає до мене цей чоловік. Він був сильно збуджений, із захопленням розказав про те, що сталося чудо, бо його перестала боліти нога. Цей чоловік був з Винник, біля Львова, 65-ти років і називався Йосиф Висоцький.

5. Анна Паранюк, 1957 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У серпні 1993 року я тяжко захворіла. Сильно боліла голова, загальна слабкість і було важко ходити. Звернулася до невропатолога. Аналізи були дуже погані і лікар поставила мені діагноз: НЦД змішаного типу із змінно-неврологічним синдромом. Призначили лікування, але воно мені не помагало. Тоді я звернулася за поміччю до Владики Миколая. Зачала сильно молитися до нього і дала обітницю, що після одужання відвідаю його могилу. Через декілька днів вночі мені приснився сон, що я прийшла до церкви і по правій стороні побачила Чарнецького. Він сидів дуже сумний, з опущеною головою. Я підійшла до нього, він підняв голову і запитав мене: “Чого ти хочеш, дитино?” Я відповіла: “Отче Миколаю, я дуже тяжко хвора і хочу одужати”. Він сказав до мене: “Йди і молися”. Я відразу почала молитися, не відходячи від нього. Тут я пробудилася і зрозуміла, що молюся вголос. У мене було сильне відчуття присутності Владики Миколая. Після того з кожним днем мені ставало щораз то краще. Я повністю одужала з тяжкої хвороби. Сталося чудесне оздоровлення, після якого я виконала обітницю – відвідала гріб свого рятівника. Скільки буду жити, то все буду дякувати за поміч Владиці Миколаю Чарнецькому.

6. Люба Вергун, 1966 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У травні 1994 року тяжко захворіла моя семирічна донька Наталочка. Протягом тижня в дитини підвищувалась температура до 39 градусів. Дільничий лікар не могла ніяк встановити діагноз, не знали, що і як лікувати. Дитина в'янула на очах, ми з чоловіком були в розпачі. Тоді я взяла землі з гробу Чарнецького, посипала дитині на груди навхрест і відмовила вервичку до Владики Миколая. Як тільки закінчила

молитву, Наталочка заснула, а через декілька годин після сну вона стала виздоровлювати. Ми щиро дякуємо за здоров'я і спасіння нашої дитини нашому українському Владиці Миколаю-Чудотворцю.

7. Віра Кукул, 1965 р.н., м. Кам'янець-Подільський

Мій чоловік потрапив під скорочення на роботі. В нинішній час це серйозна проблема для утримання сім'ї. Ми дуже переживали, як далі жити і що робити. Я стала усильно молитися щодня до Владики Миколая Чарнецького і сталося чудо. Мого чоловіка викликав до себе директор і запропонував йому роботу. Все обернулося для нас щасливо завдяки могутньому заступництву перед Богом нашого небесного опікуна Владики Миколая.

8. Одного разу мій чоловік порушив правила вуличного руху і Хмельницька ДАІ забрала в нього права водія. Треба було сплатити великий штраф. Я дуже переживала. Коли ж чоловік вибирався їхати у Хмельницький, то я насипала йому в мешти землі з гробу Чарнецького. А відтак щиро молилася до Владики Миколая, щоб заступився за мого чоловіка. Сталося чудо. Моєму чоловікові віддали права, абсолютно не вимагаючи грошей, так якби нічого не було.

9. Надія Бабич, 1951 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У моєї дочки Олесі хронічна анемія, малокрів'я. Під час вагітності в неї різко падав гемоглобін – до 48 г/л. Я постійно молилася за неї до Владики Миколая і це сильно їй помагало. 7 серпня 1993 року вона дуже мучилася і ніяк не могла розродитися. Тоді я зателефонувала о.Ігорю і попросила його помолитися за мою доньку до Чарнецького. Сталося чудо! В короткому часі Олеся народила здорового хлопчика і сама добре почувається. Дякуємо нашому небесному заступникові Владиці Миколаю за отриману поміч.

10. Тарас Чепіль, 1969 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У мене сталося велике непорозуміння з одним чоловіком, який мені погрожував фізичною розправою. Я ні в чому не був винен. Тоді я почав молитися до єпископа Чарнецького, а також взяв з собою землі з його могили. Після цього я зустрівся з тим чоловіком і все вирішилося в добру сторону. Сталося чудо! Цей випадок свідчить про велику силу молитви до Владики Миколая.

11. Люба Романишин, 1957 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У мене, Слава Богу, чудова сім'я. Лиш одна біда, що чоловік не хоче ходити до церкви. І ось перед Пасхою, на сповіді священник порадив мені відмовити вервицю до Владики Миколая. Я стала на коліна перед образом Чарнецького, який є в нашій церкві, і з сльозами на очах помолилася. Вийшла з церкви з вірою в те, що Владика Миколай мені допоможе. І дійсно сталося чудо! На саме Воскресіння Господнє мій чоловік сам прийшов до церкви і вистояв на Богослужінні цілу ніч. Я плакала від радості, дякуючи Богові та Владиці Миколаю, що почув мої молитви.

12. Наталя Андроник, 1958 р.н., м. Кам'янець-Подільський

Мій син був дуже неслухняний. Не поважав мене, а свою молодшу сестричку бив і ображав. Тоді я звернулася за поміччю до Владики Миколая. Три дні я сипала землю з гробу Чарнецького на ліжку, де спав мій син, і сильно молилася. Сталося чудо! Мій син змінився і став слухняний. Почав ходити до церкви разом з нами, ще й прислуговує священникові.

13. У серпні 1993 року моя донька сильно застудилася і чотири дні у неї була висока температура. Бачу, що не минути лікарні. Тоді я насипала землі з гробу

Чарнецького на ліжко дитини, широко помолилася до Владики Миколая. Сталося чудо! До ранку температура спала, а згодом дитина виздоровіла, без втручання лікарів.

14. У вересні 1993 року я забрала дитину з дитячого садка з високою температурою. Незважаючи на це, я вирішила йти до церкви на Службу Божу і там помолитися до Владики Миколая Чарнецького про поміч. Сталося чудо! До ранку дитина виздоровіла.

15. Цього ж місяця захворів мій син і мав високу температуру – 39,5 градусів. Тоді я стала на коліна перед розп'яттям Ісуса Христа й відмовила вервичку до Владики Миколая за здоров'я сина. Сталося чудо! Через годину температура спала до 37,5 градусів. Ще три дні я молилася до Чарнецького, аж поки син повністю не виздоровів.

16. У жовтні 1993 року в моєї доньки раптово піднялася температура до 39,5 градусів об 11 годині ночі. Я хрестом посипала землю з могили Чарнецького на донечку і, лежачи біля неї, вголос відмовила вервичку до Владики Миколая. Також пообіцяла зранку вдарити 12 великих поклонів перед розп'яттям Христа. Сталося неймовірне чудо! Через годину дитина повністю виздоровіла. Ось так я лікую своїх дітей і дякую Владиці Миколаю за такі щирі ласки для нашої родини.

17. Анна Кадикало, 1936 р.н., м. Львів

У 1955 році стала інвалідом II групи. Діагноз: виразковий коліт. Два роки лежала в лікарні. Перед операцією в медінституті, де я працювала лікарем, доцент Масляк В.М. сказав моєму чоловікові, що не дає гарантії на життя, бо всі, кому робили такі операції, вмирали. Вирішили відмовитися від операції і здатися на Божу ласку. Так і промучилася довгі роки з тяжкою хворобою. З часом додалася ще й хвороба лівої руки. Ніхто не міг встановити точного діагнозу. Рука була майже спаралізована і повністю почорніла. Страшні спазми і болі голови не давали мені ночами спати. Такий був жар в руці, що я аж занурювала її в холодну воду. Ніяке лікування нічого не помагало. І ось, взимку 1982 року, з суботи на неділю приснився мені Владика Миколай і приємним голосом сказав: “Дитино, тебе болить і тобі тяжко. Прийди сьогодні до мене на цвинтар. Підеш біля могили Івана Франка просто і не звертай, а там тобі покажуть”. Прокидаюся зранку і прошу чоловіка, щоби йшов зі мною на цвинтар, бо якась невидима сила тягнула мене туди. Чоловік довго не згоджувався, бо надворі був страшний мороз. Казав, що всі могили засипані снігом і ми нічого там не знайдемо. Але пополудні він згодився йти зі мною. Пройшли ми біля могили Івана Франка вгору по алеї аж до роздоріжжя. Чоловік взяв прут, щоб розгрібати сніг на могилах і відійшов від мене на 10 метрів. А я стою і думаю, що не втрималася б вдома, якби не пішла на цвинтар – так мене туди тягнуло. Раптом дивлюсь, згори по алеї йде старенька жіночка, вбрана в чорний тонкий костюм. Жакет довгий, три гудзики, капелюшок теж чорний і літній. Мешти, панчохи і сумочка також були чорні. Я привіталася до неї: “Слава Ісусу Христу!” Вона відповіла: “Слава навіки, дитино! А що ти тут шукаєш?” Я кажу, що мені треба знайти могилу Чарнецького. Відповідь: “А я якраз від нього йду. Ти вже близько. Ось бачиш високий стовпчик. Підеш біля нього і там побачиш чорний хрест. Так що ти вже недалеко. А я мушу йти”. Попрощалась і пішла. Я покликала чоловіка і кажу, що вже знаю куди йти. Ось ця жіночка мені показала. Повертаюся до неї, а її вже нема. Все було в одну мить і ця жіночка могла відійти від мене хіба що на два метри. Я аж закам'яніла від того та все-таки ми пішли далі та віднайшли могилу Владики Миколая. Я клякнула і помолилася. Стало легше на душі, немов би камінь спав. З того часу я позбулася всіх хвороб і чуюся в добром здоров'ї. Працюю в лікарні і стала ревною християнкою.

18. У 1989 році я відпочивала в санаторії “Енергія” в Москві. За одним столом в їдальні зі мною сидів старенький чоловік 80-ти років, називався Василій. Колись він був міністром медицини. Під час війни був поранений. Його боліла права рука, яку по лікоть мали відрізати. Я розповіла йому про свій випадок на могилі Чарнецького. Він признався мені, що теж вірить в Бога і молиться. Після цього докладно розпитався про моє чудесне оздоровлення. На другий день ми зустрілися і я побачила цього чоловіка з радісним обличчям. Він сказав, що цілу ніч молився до Владики Миколая, а потім твердо заснув. Коли ж прокинувся, то відчув, що рука зовсім не болить. Після цього я бачилася з ним ще тиждень, і він з радістю твердив, що сталося чудо.

19. Ярослав Гула, 1958 р.н., м. Львів

28 серпня 1989 року в мене народився син. Він був дуже слабенький, лікарі сказали, що жити не буде. Ось виписка з лікарняної картки: “Любов Гула знаходилася з 28.08.89 р. по 5.09.89 р. з причини других термінових родів у пологовому будинку ч.5 по вул. Батальній, 6. Поч. діагноз: п.п.ц.н.с. тяжкої степені... Стан стабілізувався на шостий день. Кін. невроп. діагноз: Перинатальна енцефалопатія. Зав. дит. відділом пологового будинку Людмила Пономарьова”.

Дитину тримали в окремії кімнаті під ковпаком. Коли на третій день моя жінка попросила показати дитину, то завідуюча сказала, що хлопчик в страшному стані і нам його краще не бачити. Та вже на четвертий день він так змінився, що завідуюча від подиву аж скрикнула: “Чудо від Бога, що дитина вижила!” Насправді ж чудо сталося завдяки заступництву Владики Миколая. Як тільки я довідався про хворобу дитини, то був сильно тим вражений і просто не знав що робити. І якимось майже півсвідомо я опинився на Личаківському цвинтарі. Була дуже погана погода і моросив дощ. Мені було тяжко на душі. Клякнувши на край могили, я почав молитися, благаючи Бога залишити мого синочка живим. І раптом! В якусь мить я відчув у своїй душі сильне потрясіння. Такого зі мною в житті ще не було. Після цього мені стало легко і спокійно на душі, немовби камінь спав. І я відчув якимось, не можу того пояснити, що мій синочок буде жити. З того часу він став швидко поправлятися. Ми його охрестили Миколою в честь нашого небесного рятівника Миколая Чарнецького.

20. Ганна Шкоропад, 1938 р.н., м. Львів

У 1970 році мені дали групу інвалідності – ревмокардит, недостатність серцевого клапана. Довгі роки я лікувалася, але стан був безнадійний. Страшні болі всього тіла, ламало й викручувало пальці. Здоров’я весь час погіршувалося. Тоді мені дав пораду старенький о.Михайло Гринчишин, щоб я звернулася за поміччю до Владики Миколая. Чесно кажучи, на той час я була невірним Томою і сумнівалася в такій допомозі. Та все ж таки пішла молитися на гріб Чарнецького. Протягом трьох місяців я відмовила там три дев’ятниці і посилено благала Бога виздоровлення через заступництво Владики Миколая. Сталося надзвичайне чудо! Я повністю виздоровіла і за подяку відмовила на гробі ще одну дев’ятницю.

21. Одного разу мене почала сильно боліти голова. Викликала швидко допомогу, але нічого не помагало. Тоді я, перемагаючи страшний біль, почала ходити на гріб Чарнецького і відмовляти дев’ятницю. Як тільки закінчила, то повністю виздоровіла.

22. У мене була скрутна ситуація з житлом. Я ніяк не могла отримати квартиру. Начальник, до якого я зверталася, завжди на мене дуже сварився і несамовито кричав, постійно вказуючи на двері. Тоді я почала ходити молитися на могилу Владики Миколая і просити помочі. І ось одного разу я набрала землі з гробу Чарнецького, прийшла в кабінет до начальника і посипала йому під ноги. Сталося чудо! Він в одну

мить змінився, почав культурно поводитися і в доброзичливому тоні запропонував мені на вибір аж 29 квартир. Ось така сила молитви до Владики Миколая!

Вважаю нашого єпископа-ісповідника Миколая святим і заступником у потребі, особливо для хворих.

23. Ще один чудесний випадок стався в моєму житті. Завдяки молитвам до Владики Миколая мій син поступив в інститут. І взагалі, як тільки спіткає мене якась горе, то зразу біжу молитися на гріб Чарнецького. Всіх тих випадків за минулі роки вже й неможливо перелічити.

24. Отець Микола Куць, ЧНІ, 1946 р.н., м. Самбір

У 1978 році мій батько дістав гангрену на лівій нозі і лежав у львівському медінституті. Вся нога дуже спухла, страшний біль не вщухав. Лікарі сказали, що будуть ампутувати ногу до коліна. Все це мене дуже стурбувало. Жаль було старенького батька, який безпорадно лежав прикутий до ліжка і чекав своєї черги на операцію. В цій ситуації залишилася тільки одна надія – на Бога. Просто з лікарні я пішов на гріб Чарнецького і довго там молився. Благав про поміч і заступництво Миколая перед Всемогучим Богом, аби змілосердився над моїм батьком і дав ласку виздоровіти. Приходжу через день після цієї молитви до лікарні і сам собі не можу повірити. Сталося справжнє чудо! Пухлина спала, а нога побіліла. Батько почав видувувати, і через тиждень його виписали з лікарні повністю здоровим. Після цього його вже ніколи не турбувала нога.

25. Марія Черник, 1947 р.н., м. Львів

У 1988 році я відчула страшні болі в правому боці, появилася гуля. Боліло так, що не могла вже витерпіти. Пішла за допомогою до знайомої лікарки. Вона сказала, що без операції не обійдеться, і бажано чим скоріше її зробити. Я була тим сильно пригнічена і боялася йти на операцію. Тоді звернулася за поміччю до Владики Миколая і з вересня почала щонеділі ходити на його гріб і ревно молитися. Мала велику надію, що він мені допоможе. І ось у перший тиждень Великого Посту, під час Служби Божої сталося чудо! В одну мить мені полегшало і біль ущух. По нинішній день нема сліду тієї хвороби. У всьому завдячую могутньому заступництву мого небесного покровителя Владики Миколая Чарнецького.

26. Отець Іван Білик, ЧНІ, 1940 р.н., м. Львів

У 1968 році я повернувся з Києва до Львова і подав документи на прописку в РВВС. Мені відмовили. Так само зі мною поступали в інших районах м.Львова, де тільки я звертався. Казали, що немає підстави, на якій можна було б мене прописати. Зі злості навіть рвали бланки. Ситуація була безвихідна, і тоді я пішов молитися на гріб Чарнецького. В ті часи вірні забороненої УГКЦ часто ходили на могилу, ставили там радіоприймач і слухали Службу Божу з Ватикану. Тоді ще могила знаходилася на цвинтарі по вул.Кульпарківській. Я взяв з собою документи, поклав їх на гріб і відмовив у цьому наміренні вервичку. Приходжу на другий день в райвідділ міліції, подаю заяву на тимчасову прописку і всі решта документи, в яких було зазначено, що мені перед тим відмовили. Начальник паспортного столу розглядає всі ці папери і здивовано каже, що не бачить причини відмови в прописці. Запропонував мені прописатися на постійно. Я, звичайно, погодився і був цим сильно здивований. Всі мої знайомі, які знали про ці перешкоди, просто не могли повірити і казали, що це є неймовірне чудо. Я переконався в силі могутнього заступництва Владики Миколая.

27. В ті часи я працював водієм тролейбуса. Робота була нелегка і пов'язана з ризиком. Не один раз бували зі мною аварійні випадки і просто чудом рятувався від

біди. А чуда ставалися завдяки молитві до Миколая Чарнецького. Я завжди поручав себе його заступництву.

**28. Отець Володимир Паращинець, 1961 р.н., Львівська обл.,
Городоцький р-н, с.Ясенів**

Перед самими Зеленими Святами 1991 року я був свідком неймовірного чуда на гробі Чарнецького. О 10-й годині ранку я прийшов туди помолитися. Зі мною також був о.Ігор Цар. Коли ми скінчили правити панахиду, то побачили, що за нами стоїть гарний і добре одягнений молодий чоловік, весь залитий сльозами. Як тільки підійшли до нього, то він почав говорити депресивним голосом: “Якщо ви люди, то допоможіть мені, бо я сьогодні о 12-й годині маю покінчити з життям. Я йшов через цвинтар і почув ваш гарний спів. Зупинився і слухаю. Я не знаю, що зі мною робиться. Врятуйте мене!”

Далі розказав, що він має вищу освіту, працює великим начальником. Мав якісь неполадки на роботі. Під час розмови весь трясся і повторював, що покінчить сьогодні з життям. Виявилось, що він неохрещений. Тоді ми запропонували йому тут таки на могилі Чарнецького охреститися. Він погодився. Коли читалася над ним молитва, де є слова: “Злий духу, забороняю тобі приступати до цього сотворіння..”, то почало діятись щось страшне. Він гриз свій кулак, а з уст ішла піна і ним цілим сильно трясло. Отець Ігор ледве його втримав у руках. На все це було страшно дивитися.

Цвинтар, могила Чарнецького і хрещення дорослої людини, яка сьогодні мала покінчити з життям. Ми були до глибини душі вражені цим випадком. Відчувалася близька присутність Владики Миколая, його чудодійна поміч у справі спасіння людської душі. Після хрещення цьому чоловікові стало легше на душі, немов би камінь спав. Казав, що відчув себе щасливим і дитиною Божою. Пізніше ми ще не раз з ним зустрічалися і переконалися, що його життя змінилося на краще.

29. Катерина Захлебна, 1937 р.н., м.Львів

У мене сильно боліли ноги. Хвороба прогресувала і дійшло до паралічу правої ноги. Протягом року я молилася до Владики Чарнецького про виздоровлення. Через його заступництво перед Богом сталося надзвичайне чудо! У 1988 році я повністю виздоровіла і утвердилася у вірі.

30. Роберт Захлебний, 1932 р.н., м. Львів

Мене боліли ноги і хворів простатитом. Тоді почав ходити молитися на гріб Чарнецького. Сталося чудо! Я оздоровився через могутнє заступництво Владики Миколая.

31. Ганна Богославець, 1920 р.н., м. Львів

Я відбула 25 років на засланні. Ще перед тим добре знала Владику Миколая, а тому після звільнення дуже часто ходила молитися на його гріб. Колись давно я була знайома з одним семінаристом, якого теж засудили до сибірських концтаборів. Вважала, що він помер і дуже сумувала за ним. І ось одного разу молюся на гробі Чарнецького та й плачу. Раптом відчула, що хтось взяв мене за голову і каже: “Шукай його між живими”. І, дійсно, сталося чудо! Аж в 1992 році ми з ним зустрілися. У всьому завдячую Владиці Миколаю.

**32. Сестра Романна Стефанко, 1900 р.н.,
ЗС св. Вінкентія, м.Львів**

Колись добре знала Владику Миколая. Висилала йому посилки до тюрми, а після звільнення доглядала за ним у лікарні, де він лежав важко хворий. З сестрою Романною стався такий випадок: вона захворіла катарактою і повинна була йти робити

операцію на очі. Та звернулася за поміччю до Владики Миколая. Відмовляла дев'ятницю і кожної ночі клала землю з гробу Чарнецького собі на очі. Сталося чудо! Сестра повністю виздоровіла.

33. Сестра Йосафата Федьків, 1971 р.н., ЗСПР, м. Львів

У 1992 році я навчалася в СПТУ на закрійника. В нашій групі була дівчина Люба. Вона завагітніла від хлопця, який її покинув. Вирішила зробити аборт і звернулася до приватного лікаря. Той сказав, що в неї важка хвороба, яка зашкодить нормальному розвитку плоду. Заохочував Любу вбити дитину. Вона мені про все розповіла і я дуже просила її цього не робити. В той час я випадково прочитала в часописі "За Вільну Україну" про чуда, які діються на гробі Чарнецького, і вже не раз ходила туди молитися. Розказала про це Любі і ми разом пішли на цвинтар. Це було в грудні. Дивно мені, але я ніяк не могла знайти могилу. І перше чудо, яке сталося, це те, що якраз Люба її знайшла, незважаючи на те, що все було засипане снігом. Від того вона втішилася і ми з великою вірою довго там молилися. Після цього Любі стало легко на душі. А на другий день вона плакала з радості, бо після обстеження лікар здивовано сказав, що хвороби вже нема. Сталося чудо! Від тоді Люба твердо вирішила не робити аборт. А невдовзі на світ Божий появилася гарна дівчинка. Люба відчуває себе щасливою і завжди дякує Владиці Миколаю Чарнецькому за життя дитини.

34. Сестра Інокентія Ситко, 1913 р.н., ЧСВВ, м. Львів

Ще за часів підпілля УГКЦ я була свідком такої події. У лікарні по вул.Пушкіна працював сторожем о.Євстахій Смаль. На той час в онкологічному відділенні лежав семирічний хлопчик, в якого був рак лица. Дивлячись на цю дитину, від жалю розривалося серце. Тоді о.Смаль підійшов до нього і дав йому образок Владики Миколая. Розказав про чуда, які стаються за його посередництвом і просив молитися до нього. Пізніше дитину повели на гроб Чарнецького. Притулили лицем до могили і так помолилися. Хлопчик був побожний і щиро молився. З ласки Божої і могутнього заступництва Владики Миколая сталося неймовірне чудо! Хлопчик повністю виздоровів.

35. Брат Василь, ЧНІ

Майже п'ять місяців в мене йшла кров з кишечника. Я пролежав у лікарні 20 днів, приймав різні лікування, але мені нічого не помагало. В розпачі я звернувся до доброго нашого Владики Миколая Чарнецького. У разі виздоровлення обіцяв оголосити про це. І справді, сталося чудо! Через кілька днів кровотеча припинилася.

36. Одній жінці мали ампутувати руку. Тоді вона пішла молитися на гроб Владики Миколая Чарнецького. Набрала землі, приклала до руки і сталося неймовірне чудо! Рука повністю виздоровіла.

37. Інша, сліпа жінка, молилася до Владики Миколая Чарнецького, натирала очі землею з його гробу і прозріла.

38. Захворіла одна жінка, мала вона рак на грудях. Їй потрібно було йти на операцію, а тим часом вона пішла молитися на цвинтар по вул. Кульпарківській, де був похований Владика Миколай Чарнецький. Взяла землі з його гробу й приклала до хворих грудей. На другий день пішла на обстеження до лікарів, які не виявили жодного захворювання. Вони були вкрай здивовані й питали чим вона лікувалася. Жінка про все їм розповіла. Лікарі повірили в це чудо, але наказали їй мовчати, бо боялися допиту більшовиків.

39. Колись з Владикою Миколаєм Чарнецьким сидів у тюрмі один єврей. Пізніше він захворів на рак. І ось приснився йому Владика Миколай та й питає, чому він не

просить в нього помочі. Тоді цей єврей почав молитися до Чарнецького і видужав. Розповідав про це людям.

40. Один чоловік більше 10-ти років мав висипку на тілі. І чим би він її не лікував, вона ще більше розповсюджувалась. Тоді почав молитися до Чарнецького та просити його заступництва. Скоро після цього висипка зчезла так, що й сліду не лишилося від неї. Цей чоловік переконаний, що сталося чудо завдяки молитвам до Владики Миколая.

41. Євгенія Савіна, 1964 р.н., м. Кам'янець-Подільський

У лютому 1994 р. у мене народився син Ярослав. При обстеженні лікарі виявили пухлину на яєчках і сказали, що обов'язково потрібно робити операцію. Мені, як мамі, важко було це пережити і не хотілося такого маленького хлопчика класти на операційний стіл. Однак своїми очима бачила ту велику пухлину в дитини і розуміла, що треба щось робити. За порадою звернулася до священника, який дав мені книжечку о.Ігоря Царя "Наш Український Миколай-Чудотворець". Я почитала і стала ревно зі сльозами на очах просити Владику Миколая Чарнецького за здоров'я мого сина Ярославчика. Дала обітницю поїхати на могилу Владики до Львова. Сталося чудо! Пухлина зникла і лікарі відмінили операцію. З того часу активно займаюся поширенням цієї чудотворної книжечки серед рідних і знайомих, особливо в с.Глібів біля Нової Ушиці, звідки я родом, та в інших селах району. Стаються неймовірні чуда і люди дякують Богові за те, що маємо в небі заступника – нашого українського Миколая-Чудотворця.

42. Моя мама, Ганна Кунда, 1922 р.н., народила дев'ять дітей і ми всі її дуже любимо. В 1996 році вона важко захворіла. Сильно боліла нога – так, що не могла ходити. Тоді я дала їй землі з могили Владики Миколая Чарнецького. Мама насипала землю в хустину, приклала на ніч до хворої ноги і помолилася до Владики Миколая. На ранок земля в хустині зникла, а нога перестала боліти. Після цього мама вже могла копати картоплю. Пізніше прикладала землю до хворої руки і біль зчезав.

43. Ірина Вовкун, 1963 р.н., м.Львів

У 1995 р. я купила книжечку о.Ігоря Царя "Наш Український Миколай-Чудотворець" і з того часу постійно ходжу молитися на гріб Чарнецького. Часто мене підводило здоров'я і лікарі призначили зробити комп'ютерну томографію, щоб точно поставити діагноз. 15 жовтня 1996 року я попросила заступництва Владики Миколая і пішла на обстеження. Я була у сильному відчаї, але, на щастя, діагноз не підтвердився. Усвідомлюючи те, що буду жити, я відразу пішла на гріб Чарнецького подякувати за поміч. По дорозі просила милосердного Бога, щоб дав і мені зробити якесь милосердя. Зустрічаю на цвинтарі жіночку 45 років, котра спитала мене, як пройти на могилу В.Івасюка. Ця жіночка була в дуже пригніченому стані з важким виразом на обличчі. Хоч я людина мовчазна, раптом з радістю промовляю до неї: "Навіщо вам Івасюк, ходіть краще зі мною до Владики Чарнецького!" По дорозі я розповіла їй про чуда, які там стаються. Вона ж призналася, що зі всіх боків на неї звалилися терпіння, зрадили ті, яким найбільше довіряла, і сьогодні вранці вирішила покінчити з життям. Сама не розуміє, як опинилася на цвинтарі. Дійшовши до могили Владики, вона впала на коліна просто в болото і зі сльозами почала ревно молитися. Я теж молилася за неї до Владики Миколая. Після молитви жінка перемінилася на очах і каже: "Який Бог милосердний!" Вона почала усміхатися, відчула спокій і радість. Дякуємо Отцю Небесному, що звів нас в цей день разом і через духовного лікаря Владику Миколая вилікував наші душі.

44. У грудні 1995 року я захворіла, погано себе почувала і переживала, як проведу уроки. По дорозі до школи я просила помочі Владики Миколая Чарнецького. Відчиняю двері класу і, прямо на порозі, стоїть переді мною маленька дівчинка з рідкісним образочком Чарнецького. Дитина з великою радістю і щирістю каже: “Це Владика Миколай Чарнецький. Нехай він буде з нами на уроці”. Тієї ж миті до мене повернулося здоров’я і сила. Всі уроки в цей день я провела з великим духовним піднесенням.

45. Тетяна Полева, 1955 р.н., м.Кам’янець-Подільський

Родом я з м.Бедно-Дем’яновська, Пензенської обл. в Росії. Вчитися поїхала в Україну і вийшла заміж за українця. Маємо четверо синів і ходимо до УГКЦ. Вдома спільно відмовляємо вервичку і особливо почитаємо Владику Миколая Чарнецького. В квітні 1997 року була річниця смерті моєї мами і я поїхала до себе на батьківщину. Моя мама, Данілова Марія, народила шестеро дітей і всіх нас виховувала у християнському дусі, за що нераз була переслідувана атеїстами. Але наша мама була правдивою російською жінкою, яка безстрашно визнавала Христа і того нас навчала. На річницю приїхала моя сестра Валя Рогаль, 1948 р.н., що проживає в м.Ізюм Харківської обл. Я не сподівалася з нею там зустрітись, бо Валя вже три роки як захворіла псоріазом важкої форми. Бідна сестра страшно мучилась, бо свербіло все тіло і вона здирала його аж до крові так, що поробилися рани. Через те Валя майже не виходила з дому. Звертались до лікарів, але всі мазі і ліки не допомагали. А допоміг Владика Миколай Чарнецький. Два роки тому я прочитала книжечку о.Ігоря Царя “Наш Український Миколай-Чудотворець” і переслала її своїй сестрі. Півроку Валя щодня молилася “Отче наш”, “Богородице Діво” і “Під Твою милість” до Владики Миколая, і сталося неймовірне чудо: важка хвороба зникла. Тепер сестра заохочує інших хворих людей молитися до Чарнецького.

46. Богдан Зубаль, 1965 р.н., м. Львів

З діагнозом гнійний плеврит та великою диркою в правій легені, у вересні 1996 року я поступив у лікарню, що у Сихові. На початку лютого 1997 року мене мали прооперувати, видалити половину правої легені. За п’ять днів перед операцією, це була субота, мама привезла для мене книжечку о.Ігоря Царя “Наш Український Миколай-Чудотворець” і землю з гробу Владики Чарнецького. Мама посипала землю мені навхрест на плечах і навколо ліжка. Прочитавши книжечку, я почав ревно молитися, прохаючи у Владики Миколая виздоровлення і чуда. На третій день після молитви дірка в легені затягнулася. У середу мені було зроблено рентген, який показав, що легеня вже здорова.

Це все підтвердив лікар М.Проць, який сказав, що передопераційний стан хворого був зовсім безнадійний і ніхто не сподівався, що Богдан буде жити. Лікар стверджує, що сталося явне чудо.

47. Євгенія Лепська, 1931 р.н., м. Львів-Кривчиці

Впродовж свого свідомого життя я належала до УГКЦ і в часи підпілля, в 1969 році, приймала участь у перепохованні тлінних останків Владики Миколая Чарнецького. В 1980 році захворіла цукровим діабетом. Хворію тією хворобою до сьогоднішнього часу. В лютому місяці 1997 року в мене відкрилася гангрена на правій нозі. 27 лютого мені було ампутовано палець, а через два тижні – другий. Нога спухла, дуже боліла і почорніла. Ситуація була безвихідна. В тому часі я прочитала книжечку о.Ігоря Царя “Наш Український Миколай-Чудотворець” і почала з вірою щодня відмовляти вервичку до Владики Миколая. Також попросила чоловіка принести землі

з могили Владики Чарнецького і щовечора навхрест посипала потрошки на хвору ногу. Так робила разів десять і потім відчула, що тяжка недуга мене покидає: температура спала, нога перестала боліти і почала гоїтися. 18 квітня 1997 року мене виписали з лікарні. Своім виздоровленням завдячую заступництву Владики Миколая Чарнецького.

48. Люба Копчак, 1956 р.н., м. Львів

У мене склалася важка ситуація в житті, бо з 1980 по 1993 роки я не мала де жити. Хоч мала зібрані відповідні документи на житло, однак всі старання були марними. Крім того, лікарі признали в мене коліт кишечника і фіброзно-кісточну мастопатію молочних залоз. Зробили операцію. В той же час важко захворів мій син Володимир 1978 р.н. Він втратив зір до 20%, страшно схуд, мав страх, а рентген виявив три спайки, які йшли через весь мозок. В тій важкій хворобі Володя мучився два роки. Лікарі казали, що є пухлина в мозку і не могли встановити точного діагнозу. До того ж на роботі я попала під скорочення і ми лишилися без грошей. Страшний відчай огорнув мою душу, не хотілося жити, але з молитвою про Божу поміч іду до церкви. Священник о.Орест Фредина уважно мене вислухав, заспокоїв і порадив піти помолитися на могилі Владики Миколая Чарнецького.

І ось ми з сином ходимо по цвинтарі і ніяк не можемо знайти могилу. Раптом бачимо: стоїть бабця низенького зросту, худенька і вся в чорному – довгий піджачок, спідничка, черевики і сумочка в лівій руці. На голові хустка, як на монахині. Надворі вже темніло. Я привіталася і запитала її, чи не підкаже, де могила Владики Миколая. Бабця кивнула головою і правою рукою дала знак іти за нею. Лиця її я не бачила, бо йшла за нею. Ось вона зупинилась і я побачила хрест, про який мені говорив священник. Я хотіла подякувати за поміч, але в одну мить бабці не стало. Ми з сином почали оглядатися навколо і ніяк не могли зрозуміти, де вона поділася.

На могилі Владики я сильно молилась, а ще більше плакала і розказувала про своє горе і біль душі. Нарешті відчула спокій в своєму серці. Через місяць сталося неймовірне! Міськвиконком закріпив за мною квартиру. В сина пропав страх, він почав їсти і рости, зір піднявся до 95%, а рентген показав, що мозок чистий. Мені зробили операцію і виявили, що пухлини хоч і кріпилися до кісті, однак метастаз не було. Відмінили ампутацію молочної залози. Лікарі протягом тижня мене перевіряли, самі собі не вірили і казали, що сталося чудо. Я також щасливо влаштувалася на роботу в банк. Від щирої душі дякую Владиці Чарнецькому за ласки, які випросив для мене перед Богом і благаю Господа, щоб прославив нашого українського Миколая-Чудотворця славою святих.

**49. Дмитро Шавель, 1932 р.н., Тернопільська обл.,
Борщівський р-н, с. Михайлівці**

У мене під оком була гулька, яку я постійно здирав, а вона наростала і ставала щораз більшою. Тоді моя дочка Люба привезла з Кам'янця-Подільського книжечку о.Ігоря Царя "Наш Український Миколай-Чудотворець" і землю з гробу Чарнецького. Я прочитав книжечку, почав молитися, прикладати землю до гульки і вона щезла. Після цього думаю: треба потерти землею хворі ноги – ще й то щезне. Вже більше 20 років у мене страшна невиліковна хвороба – мокра екзема. Колись будував хату, бо було п'ятеро маленьких дітей і сам босими ногами місив глину на цеглу. З того часу почали сильно свербіти ноги до кісточок. Фельдшерка в селі давала мені мазі, але то не помагало, а навпаки ставало ще гірше – екзема дійшла аж до колін. Я постійно чесав ноги і роздирав до крові. Поробилися страшні пекучі відкриті рани, з яких

витікав гній і кров. Я вже не вірив, що то можна вилікувати. Потер землею хворі ноги і почав молитися до Владики Миколая. Це було в квітні 1997 року. Якось дивно і непомітно хвороба щезла. Ноги стали чисті-чисті. З того часу постійно ношу коло себе землю з гробу Чарнецького і дякую нашому українському Миколаю-Чудотворцю за таку велику ласку з неба.

50.Оксана Терещак, 1954 р.н., м.Львів.

Дуже часто бачимо нині таке явище, що нема зарплати, а п'яниці – на кожному кроці. Це горе не обминуло і мою сім'ю. За останніх п'ять років мій чоловік став сильно нервовий, вразливий до будь-якої дрібниці, напивався до нестями і часто мене бив. Для мене з двома дітьми настала чорна година в хаті, і життя перетворилося на пекло. Я просила Бога, щоб хтось порадив мені куди звернутися. І раптом, зовсім випадково, на роботі одна жінка розказує, що має книжечку о.Ігоря Царя “Наш Український Миколай-Чудотворець” і ходить з іншими молитися на гріб Чарнецького. Це дуже допомагає їм у житті. Вона порадила і мені туди йти. Перед Пасхою в 1997 році я пішла з дочкою на могилу Владики Миколая, щиро помолилася і взяла з собою землі з гробу. Приходимо до хати і застаємо чоловіка на кухні при випивці. Ми швиденько побігли в спальню, і навхрест насипали землі під подушкою чоловіка. Після цього з ним почали творитися дивовижні речі: перестав пити, став добрим, усміхається і по-людськи до мене відноситься. Ми вже сміємось, що в хаті неначе чогось бракує – так звикли до біди. Чоловік відразу мені тричі нагадав, що хоче піти на могилу Чарнецького. На цвинтарі він щиро і довго молився, притулившись до хреста, а я плакала... Після цього мого чоловіка викликав директор до себе і запропонував йому прекрасну роботу. Такій переміні життя в моїй родині я завдячую могутньому заступництву нашого українського Миколая-Чудотворця.

Все вище описане свідчить про святість життя нашого єпископа-ісповідника. Надіємося, що всі, хто прочитає цю скромну книжечку, також будуть у своєму серці молитися до нашого українського Миколая-Чудотворця і ширити його почитання для Слави Божої, в честь Марії, а людям на спасіння.

МОЛИТВА

до блаженного священномученика Владики Миколая Чарнецького

Любий отче Миколаю, наш український чудотворче. Ти багато страждав у своєму житті, однак з любов'ю і терпеливо зносив всі хрести, які посилав тобі Господь. За твою мужність у визнанні христової віри, Бог проставляє тебе надзвичайними ласками для тих, хто просить твого заступництва і помочі. А тому прибігаємо до Тебе і просимо розуму для наших зверхників, просвічення для грішників і любові для ворогів. Бережи нас від всякого нещастя і гріха та від наглої і несподіваної смерті.

Особливо благаємо за тих, хто страждає в тяжкій недузі (ім'я). Випроси для них чудесного оздоровлення, щоб прославляли Триєдиного Бога. А кому суджено страждати до кінця – то вимоли промінчик надії, що так все не буде, бо за терпіння їх чекає краще життя на небі. Благослови нас, Владико Миколаю, на святу дорогу до Царства Небесного і вимоли ласки витривалості в доброму, щоб і ми своїм життям прославляли великого Бога й Спаси нашого Ісуса Христа. Амінь.